

13. Af Himlen signa Andan min, Låt mig
altjemt till åran tin, Stå i en ljuftig blomma;
En Nådes sommar själen så upvärma at af
henne må Mång irones frucht framkomma.

14. Låt bo i mig tin Anda skär, At et gode
råd jag alltid är, Och fasta rötter drifwer;
Förlåt at jag en Planta grön. I gården En
en blomma skön, til ewig tid förblifwer.

15. Haf mig utwardt til ewigt wäl, At
erifwas rätt til Kropp och Siäl, Thet wårdes
mig förlåna: Så skall emot then nåd tu
ter, Hwarom jag hjerteligen ber,
Til åra ewigt tjena.

Exemplaret kostar 1 R.

GS 2014

Twenne helt Nya och
Andeliga Sommar-
Sånger,

Den Första:

Om Sommaren när jag går ut 2c. 7

Sjung. som: En Jungfru födde et barn i dag 2c.

Den Andra:

I denna ljuswa Sommartid, 2c.

Finnes uti Joh. Arndts 4 Bok.

Sjunges under sin egen behageliga Thon.

Eller och som den föregående.

Uti, trykt hos E. P. Sundarwist 1802.

I.

Du Sommarens när jag går ut, Och stå-
dar på det Gröna, Tillbringar jag mång
glad Minut i Ortagården stana: Allt då ut
sin fåring står, Allt gröntas och till mognad
går; Då fröjdar sig Naturen: Jag hör i land
det wackra Kram, Hur HERRans lås blir kal-
lar fram, Af alla Creaturen.

2. Min Nåde. Sol låt klarna opp, Kom
wärm mig up min kära: Du Liffens Wintre
stärkt mitt hopp, Du stukt mig iu bekära:
Kom för mig ut på dina Fält, Ja under Näs-
dens skydd och tält, In på den gröna parken, Som
med allt godt utgirdad är, Der sötman af Dig
JESU hjär Besöker hela Marken.

3. Vid Liffens älsker gå i bet, På Näs-
dens sagra ångar, Att äta sig i Wälsst fet,
Och dricka utan pengar, Det är den aldrastus-
ta Tid Då Brudummen är gången mid, i
Gården till sin Fruktier; Då älsken jag får
sitta med, Inunder Liffens Stam och Träd,
Att luktas sköna lukter.

4. Till Watten led mitt hjärtas Mun,
Och till de rätta Baden; Der jag får ständigt
dricka

dricka Brunn, Som går ut Helga Staden.
Ja, Brudgum, alltid mår jag bäst, Då jag
far wara hwardags Gäst Hos Dig i Orta-
gården. Hur ljufligt är min Själs Pallas,
När hon får ständigt wara Hans Som äger
Själens Wården.

5. Kring HERRans Berg är allt för skönt
Och fullt med gröna ångar: I Ortagården
står det grönt På alla Ortesänder; Der går
min Wan och roar Sig Med Bruden allt för
hjerterig Vid Nädens Hälso-floder, Som luf-
ta i under allt omkring; Så att der fattas in-
gen ting Af Själens must och Foder.

6. Låt mig få sitta stundellig Gjemed innom
Nädens barmen; När jag går ut, så led Du
mig Och håll mig under armen: När man
blir jag kupper in Uti Winstäcken, Sedan Din,
Och gör som Bilen göra, Ut! JESU uti
Dina Går Jag Sommar-nöje äga får Och
Sommar-foglen höra.

7. War Du min Stas att stå mig på, Din
Kärlek ware fältet, Der innom jag kan sallig
gå In under Nädens Fältet. Jag sitter i Wan-
källaren Utsöwer hela Sommarens, Ja, öfwer
hela Året, Der är min Wan som sågnar mig
Och reder till en Kost af Sig, I Helga Si-
do, Säkret.

8. Ut! gif mig äta Liffens Bröd, Och dricka
fa af Din Källa, Som Watten har till öf-
wersködd Och städse månd' upwälla. Kom, föll
mitt Hjerter och min Mun, Med Watten ut
Din

Din egen Brud, Min arma Sida nu låta.
Gut Sast uti min torra gren, Gif mårg och
styrka i min ben, Så at jag tig kan älska.

9. Låt regna på vår äng och Mark, I
Dåder och i Lunder: Besökta Du vår lilla
Park Med Nåd i alla stunder: Låt oss förfa-
ra, HERRre ljär, At Du oss alltid mistas när
Med dine Kärlek dyra. Ja, at af den jutas-
gen bli Och till at känna dig deri, Oss värdes
alltid fyra.

10. Vid älsfver fring om HERRans Berg
Så gå vi och oss föda: Der wankas idel must
och mårg Af Himla, Wälsus gröda; När vi
så af den Spisen god, Nu äta, så vi min-
tert med; Så at vi Musicera, Som Barn
uppå ensaldigt wis Och under Bön med Låf
och Pris I glädje Judilera.

11. I Canaan är et nöjsamt Land, Der wäl-
lust aldrig tryter: En öfwermåttan ymnog
Strand, Der Midel och Honung flyter. At
gå i bet på Zions Bera. Det är at taga
Must och Mårg Så mycket man behöfwer. Ja,
säta Wän, wi willa dit, Och se der till med
allo flit, At synden ingen söfwer.

12. Si här så äro Dina Får, Och lända
ut at marken: Wi bedje at Du för oss går
På sköna Blomster, Parken, Wi äro allesam-
man här, Som Fogel, Ungar med begär Och
öfna hjertats munnar, Du wille räcka oss ditt
Bröst, Och dra oss med Din kalland' röst Till
friska Wattu, brunnen.

13. När

13. När wi så äta oss så mått Och äfwen
dricka alla, Så börja wi på Ungars sätt Rätt
barnsligen at leka. Låf ware Dig Guds Son
som dog, Guds Ridda hafwer wunnat nog.
Uppå luffa Sommarlesnad, Då alt står här-
ligt och grönt, Med täcka Blomster gansta
skönt, En oufsällig trefnad.

14. Wi qwäda om Guds under mång
Och kyssa uppå handen, Wi hålle samma ihon
och sång Med dem där hem i landen. Wi wandra
ute: men vårt hem är HERRans Stad Jeru-
salem; Dock ha wi ej at klaga Utöfwer brist
på goda är, Så länge wi alt detta får, Till
uppehålle taga.

15. När wi här siunga i vår Lund, Så
swarar der en skara, Af Angla, Chor i samma
stund, Som HERRans Låf ej spara. Så ljuder
Echo öfwer alt Af Låf och Tack, ja tusendsalt,
Som Stad och Land uphåfwa: Då hör man
Sånga och Harmonie Bland Fogla, skaran, som
uti Sitt Elemente Swåfwa.

16. Wår Gud är wår, och wi är Hans,
Hwad wil wi mer begära? Uppå Hans äng
wi Dygde, Erans Och Blomster, färswar bära.
Wi å Hans återlöste Får, Den gode Herden
om oss rår; Ty wete wi använda Båd' Som-
mar, Winter Höst och Wår Till Guds Narams
Ära, HERRans är Så firas utan ända!!!

•• •• ••

Den

Den Andra:

I.

I denna ljuswa Sommarid, Gack ur, min Sjal, Dig sågna wid, Enn stora Guldens gåfvor? Gack, Trädgårdskälen skåda på, Ther sig och mig tillreda så, Oräkneliga Häfvor.

2. Af sagert löf är grenen full, Så pryder jorden och sin mull, Med sköna gröna kläder; The räckta blommors menighet, I födre prast och härlighet, An Salomo upträder.

3. I lusten Lärkan qvittera hörs Skeas: drufwan ur sitt näste rörs, I lunden Gökas gata! En räckta Näcktergalens Sång, Man hörer nu så mången gång Bland skogar, berg och dalar.

4. Med Rycklingar ses hönan gå, Och påcka för de sina små; Sin ungar swalan mäter; Råbockar samt med Hind och Hjort, Som waddret låta springa fort På backar berg och slättar.

5. Små bäckar klara som Christat Framrinna genom Marken all, Och ljuswa blomsterångar; Der höres idel frögde-rop, Med sång och spel af Herdars hop, På pipor och på strångar.

6. Hwart Vi med oförtruten flit, Nu sörger hit snart åter dit, Söt honung samman söker; Winqwistens ädla must och saft, Att iomt sin makalösa kraft I spåda drufwan öfer.

7. All

7. All Åkren löfwar sådan tid, Att ung och gammal gläds derwid Guds mildhet högt beprisar, Som af et öfwerflödigt mått, Öf meniskor så mycket godt Hwar dag och stund bewisar.

8. Hwi skall jag nu otacksam gå, Och med min lössång återstå, När all naturen qvæder? Jag stunger med o store GUD, Mitt hjerta offer sådant ljud, Som tina dron gläder.

9. Äst du så dåglia HERRe här Och öf så mycket godt besker, På theнна usla jorden; Hwad skola då wid tidsens slut, För sköna råtter spisas ut Wid dyra Himla-borden?

10. Hwad fröjd och ljus skal själen få, I Christi Lustgård njuta så, När hon med Ängla-tunga, Bland the utwadas skara stor, Och tusend, Seraphimers Chor, Sår Hallelujah-sunga.

11. O! att jag redan stode ther, In för Din Thron o HERRe får, Och bära mina Valmer! Så wille jag på Ängla-wis, Dig gifwa ewigt lof och pris Med tusend sköna psalmer.

12. Dock fast än jag på jorden här, Med dödsens kropp betungad är, Will jag dock icke slä; Uraf mitt hjerta natt och dag, Skal sig til nådigt wälbehag, Ett lof i högden säga.

13. All